

Sygn. akt III KK 452/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Józef Szewczyk (sprawozdawca)

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Jolanta Włostowska

w sprawie M. K.

ukaranego z art. 119 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 14 grudnia 2016 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich

na korzyść ukaranego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w K.

VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w L.

z dnia 14 lutego 2013 r., sygn. akt VII W (...),

**uchyła zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w.
w zw. z art. 45 § 1 k.w. umarza postępowanie, obciążając jego
kosztami Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K., VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w L., wyrokiem nakazowym z dnia 14 lutego 2013 r. uznał obwinionego M. K. za winnego tego, że w dniu 25 listopada 2012 r. w miejscowości M. dokonał kradzieży roweru o

wartości 200 zł na szkodę S. L., to jest popełnienia wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i za to wymierzył mu karę 1 miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 godzin.

Z uwagi na brak sprzeciwu od powyższego rozstrzygnięcia, orzeczenie uprawomocniło się z dniem 1 marca 2013 r.

Od prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w K., VII Zamiejscowego Wydziału Karnego w L. z dnia 14 lutego 2013 r. [sygn. akt VII W (...)], kasację wywiódł Rzecznik Praw Obywatelskich.

Na podstawie art. 110 § 1 k.p.w. zaskarżył powyższe orzeczenie w całości na korzyść ukaranego M. K.

Na podstawie art. 111 k.p.w. i art. 112 k.p.w. w zw. z art. 106a k.p.w. orzeczeniu temu zarzucił rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 93 § 2 i 4 k.p.w., poprzez wydanie w stosunku do obwinionego M. K. wyroku nakazowego w sytuacji, gdy w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wina i okoliczności przypisanego obwinionemu czynu budziły wątpliwości.

W oparciu o tak sformułowany zarzut autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 45 § 1 k.w. z powodu przedawnienia orzekania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Stosownie do treści art. 93 § 2 k.p.w. orzekanie w postępowaniu nakazowym może nastąpić, jeżeli okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości.

Powyższy tryb jest niedopuszczalny, jeżeli zachodzą okoliczności określone w art. 21 § 1 k.p.w., warunkujące obronę obligatoryjną (obwiniony jest głuchy, niemy lub zachodzą uzasadnione wątpliwości co do jego poczytalności, por. art. 93 § 4 k.p.w.). Możliwość orzekania w trybie nakazowym, a więc na posiedzeniu bez udziału stron, wymaga, aby okoliczności czynu i wina obwinionego nie budziły wątpliwości. Brak wskazanych wątpliwości oznacza, że nie ma ich zarówno odnośnie sprawstwa danego czynu, jak i winy obwinionego. Stosowanie tej instytucji prawa procesowego ustawowo zastrzeżono do najbardziej oczywistych

przypadków, gdzie materiał dowodowy istniejący w aktach sprawy jest tak jednoznaczny, że nie nasuwa żadnych istotnych wątpliwości, co do winy i okoliczności popełniania zarzucanego czynu.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy nie wyciągnął należytych wniosków z treści wyjaśnień M. K., który wskazał kilkakrotnie, że leczy się psychiatryczne oraz na padaczkę. Do akt sprawy dołączony jest również dokument w postaci informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 14 stycznia 2013 r., z którego wprost wynika, że obwiniony był już karany z zastosowaniem art. 31 § 2 k.k. w warunkach ograniczonej poczytalności. Informację o stanie zdrowia psychicznego i podejmowanym leczeniu psychiatrycznym przez M. K. zawierał również wniosek o ukaranie w przedmiotowej sprawie.

Fakt występowania u M. K. zaburzeń wpływających na jego poczytalność potwierdzony został w toku innego postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym w K. VII Zamiejskowy Wydział Karny w L. W toku tej sprawy prowadzonej pod sygnaturą VII K (...), dotyczącej czynu popełnionego w niewielkim odstępie czasowym od omawianego wykroczenia, stwierdzono występowanie u obwinionego zaburzeń osobowości z zaburzeniami zachowania i emocji, upośledzenie funkcji poznawczych oraz ograniczenie w stopniu znacznym zdolności rozpoznania czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

W opisaney sytuacji przyjęcie przed Sąd, że wina obwinionego nie budzi wątpliwości, a następnie procedowanie w trybie nakazowym stanowiło rażące naruszenie prawa opisane w zarzucie kasacji, które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku.

Przypisane obwinionemu wykroczenie zaistniało w dniu 25 listopada 2012 r. Zgodnie z treścią art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. umorzył postępowanie z powodu przedawnienia orzekania.

Kosztami postępowania w sprawie na podstawie art. 118 § 2 k.p.w. obciążono Skarb Państwa.

r.g.